

[Lasse Budtz.]

folketingets medlemmer vil blive bedre orienteret om de internationale konferencer, folketingets medlemmer forventes at deltage i i fremtiden. Det forekommer mig at være meget væsentligt, for hvis folketingets medlemmer ikke får en bedre orientering i fremtiden — den kan have været god visse gange, men den har ikke været meget god i den tid, jeg har været med her — så tager embedsmændene magten, for at sige det rent ud. Og jeg vil gerne sige til embedsmændene, at jeg nærer den dybeste respekt for udenrigsministeriets embedsmænd, men det kan ikke være meningen med parlamentarismen, at det er embedsmændene, der har en så stor indflydelse.

Arne Christiansen (V):

Også jeg vil gerne takke udenrigsministeren for en bred redegørelse for den udenrigspolitiske situation. Det er klart, at en så omfattende redegørelse ikke kan give mulighed for dybtgående behandling af alle problemerne, men jeg var alligevel lidt overrasket over, at udenrigsministeren ikke havde mere end 3-4 linjer at ofre på Portugal, og at den socialdemokratiske ordfører end ikke kendte dette land i sin ordførertale, medens begivenheder uden for vor verdensdel og uden for vore alliancer og fællesskaber blev viet megen tid.

Jeg vil gerne spørge udenrigsministeren, om ikke det giver anledning til bekymring hos den socialdemokratiske regering, at Portugal fra et fascistisk diktatur, fra et sort diktatur, faktisk er på vej over i et rødt; om ikke det giver anledning til bekymring, hvad der sker med regeringspartiets unge broderparti i Portugal, hvor folkefronten er ved at tone frem, hvor soldaterråd og revolutionsråd bliver en kendsgerning fra den ene dag til den anden, hvor udenrigsminister Soares nu ikke længere er udenrigsminister, så vidt jeg er underrettet, og man dårligt ved, hvad han skal beskæftige sig med. Det er dog trods alt også hos vore NATO-partnere, et land, som vi nu troede var på vej mod frihed, at disse ting sker. Jeg vil gerne sige det så stærkt, at jeg føler, konturerne af en ny totalitær stat med et andet fortegn er ved at tegne sig.

Jeg vil også gerne minde om, hvor hurtigt og hvor effektivt Danmark reagerede, da en

anden NATO-partner, Grækenland, var udsat for et kup med modsat fortegn. Med de klare og stærke meninger, som udenrigsministeren er kendt for, finder jeg, at hans holdning til den dagsaktuelle situation i Portugal kræver en lidt stærkere tilkendegivelse end den, vi fik i den i øvrigt fortrinlige redegørelse, der åbnede debatten her i dag.

Knud Damgaard (S):

Det er nok et almindeligt indtryk, at de parlamentariske forsamlinger, som hverken har besluttende eller rådgivende myndighed, er af ringe betydning. Det er da også indlysende, at det er vanskeligere at gøre disse forsamlingers reelle indflydelse op. For mig er der dog ikke tvivl om, at de har en væsentlig betydning, alene i kraft af at de bringer parlamentarikere fra forskellige lande sammen for at drøfte afgørende problemer i vor tid.

Den nordatlantiske forsamling, som holdt sin 20 års jubilæumssession i London i fjor, skal for første gang mødes i Danmark i september måned. Jeg har derfor fundet det rimeligt at sige et par ord om denne forsamling og dens virksomhed.

Forsamlingen hører til dem, der hverken har besluttende eller rådgivende myndighed. Den har desuden de færreste økonomiske midler til rådighed. Men jeg ved fra medlemmer af folketinget, som har haft lejlighed til at deltage i den og samtidig i andre internationale parlamentariske forsamlinger, at man betragter det arbejde, der udføres, som værende blandt det bedste, der præsteres i internationale forsamlinger. Forsamlingens styrke er altså ikke dens status, dens styrke er dens gode arbejde og ikke mindst det forhold, at det er den eneste forsamling, som rummer parlamentsmedlemmer fra både USA og Canada på den ene side og parlamentarikere fra EF-området i Europa og fra Europa uden for EF-området på denne side af Atlanten.

Dette har betydet, at offentligheden med stor interesse følger med i, hvad der sker på den årlige session. Her rapporteres om de spændinger, der findes i det nordatlantiske område, her kan man i den mundtlige debat ane, med hvilken styrke de enkelte lande søger at komme uoverensstemmelserne til livs, og her gives der i endelige resolutioner og rekommandationer et brugbart materia-